

og derved give en foreløbig Anerkjendelse. En foreløbig Anerkjendelse af dette vilde være endog blot som foreløbig Afstemning en overordentlig mærkvaerdig Afstemning, men maaske en for Lidsforholdene betegnende Afstemning.

Seg skal dernæst sige et Par Ord om Theatret. Da jeg sidst havde Ordet, gif jeg ikke videre ind paa dette Spørgsmaal, thi min Stilling her er, hvad der ogsaa blev oplyst af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauber), den, at jeg ikke kan deltage i Ansvaaret for det stillede Forslag og ingen Ordføring har til at foresøge paa at stille noget andet. Idet jeg afholder mig fra at stemme, ligger der, at jeg ikke efter de Oplysninger, her foreligge, kan gaa over til et helt nyt Princip for Theatrets Forhold til Staten. Nu er der sagt til os, at vi vare med til at stemme for dette Forslag den 31te Marts; men der er tre Ting at indvende herimod. For det Første er det ikke det samme Forslag, for det Andet stillede vi vort Forslag i Fællesudvalget for at holde paa Punkt 1 og 2, som nu forlades, og for det Tredie stemte vi den 31te Marts under den Forudsætning, at Landstinget saa vilde vedtage vort Forslag. Men disse tre Forhold gjøre Stillingen fuldstændig anderledes. Seg vil bede de Herrer om at erindre Forskjellen mellem Forslaget den Gang og det nu foreliggende. Der var den Gang Tale om et bestemt Tilskud fra Statskassen af 50,000 Kr., og iøvrigt var Forudsætningen den, at Theatret havde Forpligtelse til at hjælpe sig selv. Nu er derimod Forslaget saaledes, at vel forlanges der, at disse enkelte Poster skulle holdes, men der ligger der naturligvis ingen Garant for, at vi faae Udgifterne saa langt ned, som vi under de nuværende Forhold mene, at de bør holdes. Det kan jo hende, at man i en Mangfoldighed af disse Poster ikke har kunnet træffe det nogenlunde Rette, men at man har sat de enkelte Poster for høit, og at man derfor kunde antage, at Theaterbestyrelsen ikke særlig havde sin Opmærksomhed henvendt paa at spare paa disse Konti, idet den nemlig i og for sig intet Ansvar har for, at der opstaae Banskfeligheder med Hensyn til Balancen, idet den træder ud i Linien som Tilskud fra Statskassen, enten det nu er 58,000 Kr. eller 158,000 Kr., naar den blot bliver holdt indenfor Beløbet. Der kan derfor komme enkelte Poster, som det ogsaa blev antydnet af den ærede Minister, med Hensyn til hvilke der kan ske Overskridelser, og de kunne saa være Gjenstand for en Tillægsbevilling. Men naar denne Overskridelse af enkelte Poster, skjønt den under de nuværende Forhold kunde være dækket af andre Besparelsesstillkud, fremtræder med behørig Bevis for, at det og det har foraarsaget den, vil der ingen Banskfeligthed være for at faae den forøgede Udgift dækket ved en Tillægsbevilling. Og lige overfor Indtægterne er Administrationen, uagtet den som Administration har Ansvaaret i Al-

mindelighed, ingenlunde saa stærkt opfordret til at se at faae saa meget som mulig ind i Kassen under det nye Budget, som den vilde være, hvis den stod i et bestemt Ansvar for at faae det Hele til at balancere; thi komme Indtægterne ikke ind, som de ere kalkulerede, nu vel, saa kan den sige: der er i alt Fald spillet forskellige Afstemninger, vi have sat Prisene efter vort Skjøn, have ikke behøvet at sammenligne dem med Rigsdagens Opfattelse — hvad jeg heller ikke skal sige Noget til — og vi kunne staa ganske rolig, Underbalancen bliver vel noget større, men saa strive vi blot i sidste Linie: Forventet Underflud saa og saa Meget, det er jo bewilget. Seg siger, at det har sine Ulemper, og jeg kan godt fortaae, at den ærede Kultusminister, naar man har hørt, hvad her er foregaaet, i Virkeligheden tager imod dette Forslag som en frelsende Engel ud af forskellige Banskfeligheder. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Nei!) Ja, der er Noget, som i alt Fald jeg kan forklare saaledes i den ærede Ministers Tilsvaer til det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Ville), at nu var man dog paa denne Post ude over Banskfelighederne med Hensyn til Renter og Afdrag, idet disse jo ad denne Vej maatte blive dækkede af Statskassen. Seg forstaaer meget godt, det er meget rigtigt, det er ikke længere noget tyngende Spørgsmaal. Seg skal imidlertid ikke udtale mig om, hvorvidt der ved fortsat Arbejden mellem Administrationen og Bevillingsmyndigheden paa det Grundlag, som de Herrer have taget, ikke vilde kunne naas Noget, der i alt Fald er bedre, end hvad vi have haft i de sidste 3—4 Aar, thi i dem har Forholdet med Hensyn til Theatret været uinaadelig slet; det vil jeg indrømme. Men gaar jeg en 8—9 Aar tilbage, og tager jeg Aarene fra 1867—68 og op i Galofferdserne, maa man indrømme, at den gamle Ordning dog i Virkeligheden havde en Fordel. Man saae den Gang, at der i Grunden arbejdedes paa en anden Maade ved Theatret med den almindelige Interesse for Die at faae det til at balancere, ja endog til at give Overskud, hvilket af tvang Rigsdagen, Folkethinget og Finantsudvalget Anerkjendelse ved forskellige Leiligheder. Den misere, som er kommen til Stede, er fremkommen efter det nye Theaters Bygning, og jeg er ikke sikker paa, at Tidspunktet, naar dette Spørgsmaal skal behandles, i og for sig nu er det heldigste til at gaa over til en hel ny Budgetordning, ifølge hvilken man mere giver Statskassen end Administrationen Ansvar for Balancen. Dette turde foreløbig være Forklaring nok. Nu sige de Herrer, hvorfor vi da ikke have stillet Forslag. Dette ligger i vor almindelige politiske Stilling, men maaske ogsaa i noget Andet, thi de Herrer havde lige indtil for nylig Forslag fremme af nogle Medlemmer og af andre Medlemmer om Dette og Hint, hvis Oprindelse i det Hele for os